

Chris Ryan

Terroristenjager

Proloog

Ze reden in een Mercedes.

Niet een erg blitse: een dertig jaar oude w123 die ooit als minitaxi had gediend en waarvan het dak nog steeds de sporen van het bordje vertoonde. Niemand zou een ouwe Mercedes die behoedzaam door de stromende regen reed aanhouden en doorzoeken.

De chauffeur heette Jamal. Hij droeg een onopvallende bruine broek en een keurig gestreken ruitjesoverhemd met open boord. Hij was gladgeschoren en had nog maar twee dagen geleden zijn haar laten knippen. Om het bovenste knoopje van zijn overhemd had hij een Ray-Ban pilotenzonnebril gehaakt. Met regelmatige tussenpozen keek hij naar zichzelf in de achteruitkijkspiegel, alsof hij steeds maar weer wilde zien hoe hij eruitzag. Op zijn voorhoofd parelden zweetdruppeltjes. De verwarming stond vol aan.

‘Sarim,’ zei Jamal ten slotte. ‘Hou daarmee op. Je maakt me nerveus, oké?’

Sarim keek omlaag. Er lag een papieren mapje op zijn schoot met de woorden NATIONAL RAIL in drukletters op de voorkant. Hij had ermee tegen zijn linkerhandpalm zitten tikken. Nu stopte hij daarmee. ‘Hier linksaf,’ zei hij.

‘Ja, ja, dat weet ik wel. Ik ben hier vaak genoeg geweest.’ Jamal gaf links richting aan, keek in zijn achteruitkijkspiegel en stuurde de Mercedes een straat met rijtjeshuizen in. Op het straatnaambordje stond: HEATH ROAD. En, in kleinere letters, LONDON BOROUGH OF SUTTON.

Heath Road was een achterbuurt. Minstens een kwart van de huizen zag eruit alsof ze onbewoonbaar waren verklaard. Voor de ramen en deuren waren stalen platen aangebracht om krakers te ontmoedigen. Maar zo te zien waren die de huizen toch binnengekomen. Hier en daar stond een deur op een kier en uit een paar schoorstenen kringelde rook.

Het huis waarvoor ze stopten was echter niet onbewoonbaar verklaard

of dichtgetimmerd. Het was er alleen een rommeltje. De vuilnisbakken zaten propvol en aan het voortuintje was al maandenlang niets gedaan.

Jamal zette de motor uit en draaide zijn hoofd naar Sarim. Het regende zo hard dat ze bijna niets buiten de auto konden zien. ‘Ga jij hem maar halen,’ zei hij. ‘Hij vindt jou het aardigst. Ga na of hij zijn tas gepakt heeft, oké?’

‘Wat denk je wel niet van me?’ zei Sarim, en hij opende het portier aan de passagierszijde. ‘Dat ik achterlijk ben of zo?’

Hij wachtte het antwoord niet af. Terwijl hij de auto uit stapte, zag hij zichzelf in de zijspiegel. Hij droeg een hoodie van Abercrombie & Fitch, waarvan hij de kap over zijn hoofd trok om het te beschermen tegen de stromende regen, en er zaten twee krasjes op zijn kin omdat hij zich die ochtend bij het scheren had gesneden. Hij was het niet gewend zich te scheren. Hij stak de straat en het trottoir over en rende naar de voordeur. Hij wist dat de bel het niet deed, en dus klopte hij aan.

Meteen daarop ging de deur open.

Een jongeman met een zonnig gezicht verscheen in de deuropening. Het straalde van een onmiskenbare opwinding, ook al vertoonde het de typische kenmerken van het downsyndroom. Of misschien, dacht Sarim, zag hij er zo opgewonden uit juist omdat hij het syndroom van Down had. De opwinding van een kind op het gezicht van een man.

Sarim grijnsde. ‘Alfie!’ zei hij. ‘Maat!’

Alfie grijnsde terug. Een lok vettig haar viel voor zijn gezicht, dat pafferig was door gebrek aan lichaamsbeweging. Hij blies het haar omhoog en giechelde.

‘Mag ik binnenkomen, vriend?’ vroeg Sarim. ‘Ik sta hier nat te regenen!’

Alfies grijns verbreedde zich en hij stapte opzij. ‘Kom binnen.’ Zoals gewoonlijk klonk zijn stem wat onbeholpen.

Sarim wrong zich langs hem. Hij wist dat hij de muffe geur van ongewassen kleding en niet op tijd geleege afvallemmers kon verwachten, maar slaagde erin zijn afkeer niet uit zijn gezichtsuitdrukking te laten blijken. Door de donkere gang liep hij naar de zit-slaapkamer erachter. Links van hem zag hij een keukentje. Rechts een slaapgedeelte met een onopgemaakt tweepersoonsbed, een Ikea-tweezitsbank en een tv in een hoek. Op het bed stond een geopende koffer, maar er zat niets in. Overal in de kamer slingerden stapels half opgevouwen kledingstukken rond.

‘Ik was aan het pakken,’ zei Alfie, en hij liep naar het bed. Hij bukte onhandig, pakte schijnbaar lukraak een stapeltje kleren op en propte het in de koffer.

Sarim liep naar het keukentje. De vloertegels waren besmeurd met theeplekken en een van de kastjes stond open en onthulde de afvallemmer. Snel keek Sarim erin. Hij zat propvol lege chipsverpakkingen. Blauwe Walkers cheese onion. Sarim dacht niet dat Alfie ooit iets anders at.

‘Opschieten, maat,’ zei hij. ‘De trein blijft niet op ons wachten, weet je.’

Hij keek naar Alfie. Die had zich weer voorovergebogen, maar dit keer niet om een stapeltje kleren op te pakken. In plaats daarvan raapte hij een opgerolde poster van de vloer, die hij ook in de koffer begon te proppen. ‘Wat is dat, maat?’ vroeg Sarim luchtig.

Met een van zijn onnozele grijnslachjes keek Alfie naar hem op. Hij ontrolde de poster en onthulde een foto van een schaars geklede Miley Cyrus met haar haar koket om haar hals gekruld. ‘Ik ga met haar trouwen,’ zei Alfie, volkomen oprecht.

Sarim knikte. ‘Natuurlijk, maat. Kom op. Ik help je inpakken. Anders komen we te laat.’

Twee minuten later was de koffer vol en lag de poster van Miley Cyrus keurig opgevouwen boven op Alfies kleren. Sarim trok de ritssluitingen dicht en tilde hem van het bed.

‘Wacht!’ zei Alfie.

Sarim haalde diep en rustig adem.

‘Mijn regenjack nog.’

‘Trek aan dan, man.’

Een paar ogenblikken later had Alfie zijn marineblauwe regenjack aan, met de kap strak om zijn gezicht gebonden. Sarim en Alfie verlieten het huis. Het kostte de jongeman een volle minuut om de deur op slot te doen, en Sarim wachtte geduldig op hem in de regen. Alfie draaide zich om naar de straat en bleef staan.

‘Wacht!’ zei hij. Hij fronste zijn voorhoofd vervaarlijk. De jongeman kon er niets aan doen dat elke emotie meteen op zijn gezicht was af te lezen. ‘Ik kan niet weg!’ riep hij boven de regen uit.

Sarim kneep zijn ogen dicht. ‘Waarom niet, Alfie?’ vroeg hij met zachte maar kalme stem.

‘Mijn maatschappelijk werker komt altijd op maandag.’

‘Maandag ben je weer thuis, maat. Daar hebben we het over gehad,

weet je nog? We hadden afgesproken dat je hem hier niets over zou vertellen, zodat hij je niet zou kunnen tegenhouden. Maandag zie je hem weer, en dan is alles goed.'

'O. Oké.' Alfie haalde zijn schouders op en de frons verdween van zijn voorhoofd. Hij liep achter Sarim aan naar de Mercedes.

Sarim opende de kofferbak. Er stonden twee kleinere, identieke koffers in, elk met een hangslotje om de ritsen dicht te houden. Met onhandige bewegingen begon Alfie zijn eigen koffer in de kofferbak te tillen, maar Sarim hield hem tegen. 'Laat mij dat maar doen, maat. Geen probleem.' Alfie beloofde hem met een nieuwe vriendelijke glimlach.

Sarim tilde de grotere koffer voorzichtig op en zette hem naast de andere twee. Hij klapte de kofferbak dicht en wendde zijn hoofd weer naar Alfie, die ondanks de regen die van zijn gezicht droop niet minder opgewonden keek. 'Ben je klaar om op vakantie te gaan?'

Jamal was veel spraakzamer nu Alfie in de auto zat. Terwijl hij door het telkens stilstaande en weer optrekkende verkeer van Zuid-Londen laveerde, hielden hij en Sarim de jongeman aan de praat. 'Ga je graag naar het strand, maat?'

Ja, Alfie ging graag naar het strand.

'Hou je van ijsjes, maat?'

Alfie was dol op ijsjes.

'We gaan nog een paar emmers en scheppen kopen, niet?'

Alfie wist zeker dat zijn zandkastelen veel groter zouden zijn dan die van zijn twee vrienden. Hij maakte er een tekening van op zijn beslagen ruit.

Ontspannen kletsend reden ze naar Paddington Station. Om 11.30 uur reden ze over de Westway en om 11.40 uur stuurde Jamal de Mercedes een parkeerplaats dicht bij Edgware Road op. Ze parkeerden. Sarim maakte de kofferbak weer open, pakte Alfies koffer eruit en gaf die aan hem. Hij en Jamal pakten ieder een van de andere koffers, en toen sloten ze de auto af.

Sarim keek op zijn horloge: 11.43 uur. 'De trein gaat over vijftwintig minuten,' zei hij, met een zijdelingse blik op Jamal, die knikte. 'Kom, Alfie. Opschieten, maat.'

Ze deden er vijf minuten over om bij het station te komen. Sarim keek naar het bord met de vertrektijden. 'Perron zeven,' zei hij tegen de ande-

ren, en met hun koffers achter zich aan liepen ze erheen.

Op het perron stonden controlepoortjes, maar die waren permanent open, en dus hield een vriendelijke man in British Rail-uniform hen aan om hun kaartjes te controleren. ‘Op weg naar ergens waar je lol kunt hebben, jongens?’ vroeg hij.

‘Haverfordwest,’ zei Sarim prompt. ‘Een paar dagjes eruit.’

‘Hoop voor jullie dat het beter weer wordt.’ De beambte keek naar Alfie en knipoogde. ‘Veel plezier, jochie.’ Alfie keek naar de duiven hoog onder het dak van het station, en dus wendde de bewaker zijn hoofd weer naar Sarim en Jamal. ‘De zuster van mijn vrouw heeft ook een jongen met downsyndroom. Prachtig ventje. Veel te goed van vertrouwen, als je begrijpt wat ik bedoel. Zo jammer toch. Maar goed dat jullie op hem letten, jongens. Heel goed van jullie.’

Met een oprecht gezicht pakte Sarim de kaartjes weer van hem aan. ‘Gemeenschapszin, maat. Daar komt het op aan, niet?’

‘Dat is jullie trein,’ zei de beambte. Hij wees naar het perron. ‘Ongereserveerde zitplaatsen, rijtuig G. Boek de volgende keer een zitplaats, maat. Kost je niks.’

‘Ja,’ zei Sarim zacht. Hij trok zijn kap over zijn hoofd. ‘De volgende keer.’

Het was druk op het perron. Er liepen zo’n honderd of misschien nog wel meer mensen rond. Ze kuierden langs de trein, en het leek wel alsof Alfie iedereen persoonlijk groette. Aangekomen bij rijtuig G bleef hij staan en wees ernaar. Sarim vroeg zich af of Alfie ooit met de trein op reis was geweest. Hij leek zo opgewonden.

Vijf meter voor de deur van het rijtuig bleven ze staan. ‘Wacht even, jongens,’ zei Jamal. Met een veelbetekenende blik keek hij achterom naar de stationshal. ‘Ik moet even sassen.’

Alfie trok een verwonderd gezicht. ‘Wat is dat, sassen?’

‘Ik moet naar het toilet, maat. In de trein ga ik liever niet. Daar stinkt het altijd. Ben zo terug, oké?’

‘Wij wachten hier,’ zei Sarim.

Alfie trok een verontrust gezicht. ‘En als de trein nou wegrijdt?’

‘Tijd zat, maat,’ zei hij. Alfie bleef bezorgd kijken, en hij voegde eraan toe: ‘We móéten op Jamal wachten, Alfie. Vrienden wachten altijd op elkaar.’

Alfie knikte. Hij zag eruit alsof hij teleurgesteld was in zichzelf. ‘We wachten hier,’ zei hij instemmend.

Jamal liep weg. Sarim keek op zijn horloge. 11.55 uur. Hij draaide zich om naar Alfie.

‘Ik ga even wat te snacken kopen voor onderweg,’ zei hij.

Alfie trok opnieuw een verontrust gezicht. Hij keek snel naar de trein, en toen weer naar Sarim. ‘Hij zit bijna vol,’ zei hij.

‘Heb je dan geen honger?’ hield Sarim aan.

Alfie schudde zijn hoofd.

‘Maar het is een lange reis, maat. Wat eet je het liefst?’ Hij kneep zijn ogen iets samen. ‘Cheese onion-chips toch? Die blauwe? Zal ik daar een grote zak van halen?’

Alfies gezicht drukte pure besluiteloosheid uit, maar een paar tellen later knikte hij. Sarim legde zijn hand geruststellend op zijn schouder. ‘Ik ben zo terug,’ zei hij. Hij stapte weg van Alfie en de drie koffers. ‘Hier blijven, oké?’ voegde hij eraan toe. ‘Als we onze bagage onbeheerd achterlaten krijgen we problemen. Dan worden we weggestuurd.’

Bij het idee te worden weggestuurd werd Alfie nog angstiger. Hij ging nog dichterbij de koffers staan en omklemde de handvatten van twee ervan.

Sarim gaf hem een knipoog, net als de bewaker, en liep snel terug naar de stationshal. Toen hij het perron verliet, keek hij over zijn schouder. Door de drukte kon hij nog maar een glimp van Alfie zien, maar hij stond nog steeds met de kap van zijn regenjack strak om zijn gezicht tussen de mensen.

Hij had genoeg gezien om te weten dat de jongeman de koffers ijverig bewaakte.

Sarim en Jamal troffen elkaar om 11.59 uur op de afgesproken plek bij de WHSmith. Pas toen ze weer op straat waren en snel in de stortregen van Paddington Station wegliepen zei Jamal iets. ‘Ik haat die gozer,’ sputterde hij. ‘Wat een creep. Ik krijg de zenuwen van hem.’

Ze sloegen een achterstraatje met keien in waar geen voetgangers te bekennen waren maar wel een paar dure auto’s geparkeerd stonden, een Aston Martin en een BMW.

‘Heb je hem bij je?’ vroeg Sarim. Hij moest luid spreken om boven de regen uit te komen.

Jamal stak een natte hand in zijn zak en haalde een mobiele telefoon tevoorschijn.

‘Sneltoets 1!’ riep Sarim. ‘Dat heeft hij gezegd. Dan gaan ze allebei af.’
Nerveus likte Jamal zijn lippen. ‘Vertrouw je hem?’

Sarim knikte. ‘Ik zou mijn leven voor hem geven,’ zei hij. ‘En ik ben niet bang om het te verliezen.’

‘Hoe weet hij zo zeker dat we niet gepakt zullen worden?’ vroeg Jamal. ‘Er hingen overal camera’s in dat station. Ik weet dat we er onopvallend uitzien, maar...’

Hij zweeg.

‘Ben je soms bang om het te doen, Jamal?’ vroeg Sarim. Zijn stem klonk geërgerd. ‘Ben je niet wat we van je dachten?’

Jamal zag er onzeker uit. Hij gaf geen antwoord.

Sarim pakte hem bij zijn bovenarm. Met zijn vrije hand wees hij naar de lucht. ‘Kijk daar,’ riep hij. ‘Wat zie je daar?’

Met een verbaasd gezicht keek Jamal omhoog. De regen viel op zijn gezicht en hij knipperde met zijn ogen.

‘Wat zie je?’ drong Sarim aan.

‘Ik... ik weet het niet,’ zei Jamal. ‘Niets... regen... en wolken.’

Sarim knikte heftig. ‘Wolken. Dat klopt. Hou je van wolken? Heb je graag dat het bewolkt is?’

Jamal schudde zijn hoofd.

‘Je hebt liever dat de zon schijnt, niet?’

‘Natuurlijk.’

Sarim maakte een zacht, sissend geluid. ‘In jouw land, in Pakistan, jóúw land, bidden de mensen om wolken. Daar bidden ze om. Weet je waarom?’

Opnieuw schudde Jamal zijn hoofd.

‘Omdat de drones niet komen als er wolken zijn.’

Een ogenblik zeiden ze niets.

‘Ze denken dat ze onze rechter, onze jury en onze beul zijn, die Britten en Amerikanen.’ Sarim schreeuwde nu, maar zijn stemgeluid ging bijna verloren in de stortbui. ‘Ze denken dat ze onze onschuldige vrouwen en kinderen kunnen vermoorden, en dat we te zwak zijn om terug te vechten. Nou, ben jij dat ook, Jamal? Ben jij te zwak om terug te vechten?’

Jamal haalde diep adem. ‘Ik ben niet zwak,’ zei hij. ‘Oké?’ Hij fronste zijn doornatte gezicht, en de hand waarmee hij de telefoon vasthield beefde.

‘Dóé het dan,’ schreeuwde Sarim. ‘Nú! Die idioot blijft niet eeuwig

wachten, en als de koffers onbeheerd blijven staan gaat er iemand alarm slaan.’

Jamal knarsetandde. Hij hield zijn vinger boven de 1-toets van de telefoon.

‘Dóé het!’

Jamal zette zijn duim op de toets en hield hem ingedrukt.

Alfie merkte niets van de explosie.

Hij hoorde niets van het donderende geluid dat weergalmde in de gewelven van Paddington Station en hoorbaar was tot in het West End, Shepherd’s Bush en boven op Primrose Hill, en overal rondom het station binnen een straal van drie kilometer.

Hij hoorde niets van de uiteenspattende treinramen, of het metalige geluid waarmee het schroot het onderstel van de wagons trof.

Niets van het geluid waarmee wagon G bezweek onder de krachtige schokgolf en veranderde in een hete, verwrongen doodskist die iedereen erbinnenin verpletterde.

Niets van het ontsporen van een tweede trein, die op het moment van de explosie bij het tegenoverliggende perron aankwam.

Hij hoorde niets van de vreemde, spookachtige stilte die maar een paar seconden duurde.

En van het geschreeuw dat erop volgde.

Er waren kreten van pijn bij. Kreten van ontzetting. De ontzetting die alleen iemand die getuige is geweest van zulke gruwelen kent. De ontzetting van mannen en vrouwen die delen van het menselijk lichaam moeten zien in een toestand waarin niemand ze ooit zou mogen zien. De ontzetting van moeders met dode kinderen in hun armen.

En natuurlijk zag Alfie ook niets van die gruwelen. Hij zag niets van de groteske, afgerukte en verminkte lichaamsdelen die door de stationshal vlogen, tot aan het dak en de trappen aan het andere eind van een perron dat naar het metrostation leidde. Hij zag niets van het bloed dat zich vermengde met heet stof en als dikke verf over beton en metaal en uiteengereten menselijke lichamen spatte. Hij zag niets van de lijken, waarvan sommige ruim honderd meter verderop lagen, van de mensen die niet onder het puin bedolven maar gedood waren door de schokgolven. Hij zag niets van de gezichten met de weggebrande huid, waarop het beschadigde netwerk van de haarvaten zichtbaar was. Of van de dode vogels die

neerregenden van hun nesten tegen het plafond en op de grond ploften. Of de regen die binnendrong door het verwoeste dak en op alle perrons plassen waterig, rozerood bloed vormde.

Alfie zag niets van dat alles. Op het moment van de explosie had hij geduldig zitten wachten op zijn vrienden, die hem zo'n fijn weekend buiten de stad hadden beloofd en die hij onvoorwaardelijk had vertrouwd, zoals hij iedereen vertrouwde die hem ook maar met een beetje vriendelijkheid behandelde. Zoals het hoorde onder goede vrienden had hij hun koffers omklemd, zich er totaal niet van bewust dat die elk vijftwintig kilo springstof van militaire kwaliteit bevatten, en plastic zakken barstensvol harde, geanodiseerde vijfduimsspijkers.

Want hij bevond zich in het centrum van de explosie, en dus was hij het eerste slachtoffer.

DEEL 1

HAMMERSTONE

1

Zuid-Londen, maandag, 23.00 uur

‘Wie denken ze verdomme wel niet dat we zijn?’ mopperde Spud Glover. ‘Voltijds slotenmakers soms?’

Danny Black bromde wat en keek naar links en rechts om zich heen in Horseferry Mews. Die naam maakte het zijstraatje – van honderd meter lang, met aan één kant de bogen van een spoorwegviaduct erlangs – veel chiquer dan het in werkelijkheid was. Sommige van die booggewelven deden aan grotten denken. Ze lagen vol afval, waren besmeurd met vette, veelkleurige graffiti, en het stonk er naar pis. Andere waren verbouwd tot garageboxen en monteurswerkplaatsen. Danny en Spud stonden bij de middelste boog. De voorgevel was grijs geschilderd en voorzien van een rood rolluik waar voertuigen in en uit konden rijden, met aan één kant een stalen deur. Beide waren afgesloten. De aangrenzende bogen werden niet gebruikt en hadden geen voorgevel. Boven het roffelende geluid van de regen uit hoorde Danny grotere druppels, die van boven in de boog rechts van hen op de betonnen vloer vielen. Tussen de twee bogen in liep een verroeste metalen regenpijp helemaal vanaf de spoorweg boven hen naar de grond. De pijp kon de stortregen niet de baas. Het water stroomde langs de buitenwanden en gulpte door het rooster aan het uiteinde.

Danny was even doorweekt als de regenpijp, en hij was het spuugzat. Gewoonlijk bestond hun leven uit vliegdekschepen, vooruitgeschoven posten en missies vol actie achter de vijandelijke linies. Maar dit? Wat een rotwerk. Sinds ze een halfjaar tevoren uit Syrië waren teruggekomen, hadden ze niets anders meer aan hem en Spud toevertrouwd.

Hun twee maten uit het Regiment, Ripley en Barker, stonden bij de beide uiteinden van de straat. Danny kon nog net de gloeiende punt van Ripleys sigaret onderscheiden, op de plek waar zijn handlanger tegen de ruim

drie meter hoge muur met scheermesprikkeldraad erbovenop geleund stond, tegenover de bogen van het spoorwegviaduct. Als je Ripley in Hereford zag, droeg hij meestal een leren motorjack. Motors waren zijn obsessie. Hoeveel had hij er ook weer, een stuk of zeven? Maar deze avond zou hij niet veel aan zijn motorjack gehad hebben. Daar kon je geen geweer onder verbergen. Aan Ripley noch Barker was te zien dat ze een НК416 aan een eind bungeekoord om hun schouders onder hun Barbourjas hadden hangen. Maar ze hoefden hun jas maar open te maken en hun rechterarm uit te steken, en ze waren zwaarder bewapend dan wie dan ook in Londen – en vlak na de bomaanslag in Paddington wilde dat heel wat zeggen.

Spud en Danny waren lichter bewapend. Onder hun North Face-jack droegen ze een sig in een holster aan de riem om hun spijkerbroek. Spud had zijn nachtzichtbril op zijn voorhoofd geschoven. Geen van beiden droeg een kogelwerend vest. Ze hadden het besproken in Hereford, en besloten dat het niet nodig zou zijn. Ze waren hier in Lewisham, en niet in Lagos. Niemand verwachtte dat deze klus uit de hand zou lopen, en geen enkel zichzelf respecterend lid van het Regiment koos ervoor zich met pantserplaten te omgorden als dat niet echt nodig was.

‘Ik zei, wie denken ze wel niet dat we zijn?’ herhaalde Spud. ‘Voltijds...’

‘Het is gewoon een stel klootzakken,’ viel Danny hem in de rede. ‘Maak jij die rotdeur nou maar open, dan kunnen we hier weg.’

Tussen Danny en Ripley in, een meter of vijfendertig van Danny’s positie vandaan, stond een oude grijze Bedford bestelwagen met een deuk in het spatbord het dichtst bij hem. Hij was geparkeerd aan de overkant van de straat, tegenover de spoorwegbogen. Alle lichten waren gedoofd en er zat niemand achter het stuur. Maar achterin, onzichtbaar, zat een eenheid van de technische recherche. Zodra Spud het slot van de garagebox had geopend en hun het teken alles veilig had gegeven, zouden de mannen van de eenheid zich in de ruimte verspreiden en gedetailleerde foto’s nemen van alles wat ze er aantroffen. Dan zouden ze vertrekken en een replica van het een of andere voorwerp maken – een lamp, een oude oliekan, wat ze er ook maar aantroffen – en voorzien van af luisterapparatuur. Wat betekende dat ze dit over een paar nachten, wanneer de politie het gekozen voorwerp kon vervangen door het door hen geprepareerde exemplaar, geheid opnieuw zouden doen.

‘Het kan me niet verrotten, ook al zou Stephen Hawking er verstopt

zitten,’ zei Spud. ‘Ik loop een zuippartij bij Karen Macshane mis dankzij die smerissen daar, die nog schrikken van hun eigen schaduw.’

‘Balén,’ zei Danny afwezig.

Spud draaide zich om en keek hem aan. ‘Balén?’ vroeg hij. ‘Bálen? Gisteren heeft ze me nog een selfie gestuurd. Met blote tieten! Ze snákt er-naar...’

Danny keek veelbetekend naar het instrument in Spuds rechterhand, een lockpickgun zo groot als een ouderwetse pieperschieteer van een kind, waar een smal, puntig eind metaal uit stak. Je moest er een tension wrench mee in het slot passen, dan de lockpickgun erin steken en de hendel overhalen. Met dit gereedschap moest je een slot zoals dit binnen een halve minuut kunnen openmaken, als je wist hoe je ermee moest omgaan, en dat wist Spud. ‘Komt er nog wat van, maat? Als we snel klaar zijn met deze klus, ben je nog op tijd terug om Karen Macshane een onvergetelijke nacht te bezorgen.’

Spud wierp hem een donkere blik toe, maar even later richtte hij zijn aandacht weer op het slot.

Er klonk een stem in Danny’s verborgen oortelefoon. Het was een van de gewapende politieagenten die tweehonderd meter verderop een kordon hadden gevormd. ‘Er rijdt een blauwe Passat naar het noordeinde van Horseferry Mews. Twee passagiers, een man en een vrouw.’

Ripleys stem: ‘Roger.’

Vijf seconden later schenen de koplampen van de auto door de regen. Het voertuig reed langs het uiteinde van de straat en verdween.

Danny keek weer naar Spud. Het slot had intussen open moeten zijn, maar de lockpickgun zat er nog steeds in en Spud vloekte zacht. Danny trok een wenkbrauw op. Spud keek boos terug. ‘Het is tering ná, oké?’

Danny glimlachte. ‘Als er haar op zat, zou je het allang open hebben,’ zei hij.

Spud grijnsde. ‘Da’s waar,’ zei hij, zonder enige valse bescheidenheid. Spud Glover was kort en gedrongen gebouwd, had brede schouders en een gezicht als Phil Collins in zijn jonge jaren. Maar ondanks dat oefende hij meer aantrekkingskracht op vrouwen uit dan alle andere mannen die Danny kende. Hij begon weer te pompen met de lockpickgun. Tien seconden later klikte er iets in het slot. Spud trok de lockpickgun eruit, gaf hem aan Danny en schoof zijn nachtzichtbril voor zijn ogen.

Danny drukte op een knopje van de radio aan zijn riem en sprak in het

microfoontje dat aan zijn kraag was vastgemaakt. ‘We zijn binnen,’ zei hij. ‘Roger.’ Het was dezelfde stem die de komst van de Passat had aangekondigd. ‘Rode Mini Cooper rijdt in zuidelijke richting.’

Danny keek Spud aan en knikte. Spud trok zijn sig, opende de deur precies ver genoeg om binnen te kunnen komen en stapte de garagebox in.

Een halve minuut lang waren het kletteren van de regen op de straatstenen en de neervallende druppels in de lege booggewelven de enige geluiden. Danny bleef waakzaam en speurde de straat naar beide kanten af, zich scherp bewust van de posities van Barker en Ripley, en van de oude Bedford waarin het team van de technische recherche zich schuilhield. Die jongens waren nerveus. Gretig ook. De afgelopen dagen waren er verdachte activiteiten in deze garagebox gemeld, en na de bomaanslag in Paddington wist Danny dat de technneuten een stijve kregen bij de gedachte iets, wat dan ook, te zullen ontdekken wat de veiligheidsdiensten een aanknopingspunt zou opleveren. En hunzelf meer macht, kon Danny niet nalaten te denken. Degene die deze aanslag had georganiseerd, wie het ook mocht zijn, was een gestoorde klootzak en verdiende alles wat hij over zich heen zou krijgen.

‘Oké, jongens,’ klonk Spuds stem over het communicatiesysteem. ‘Eerst het goede nieuws. Geen infraroodsensoren, geen alarmmatten. En geen bewakingsapparatuur in de tent, lijkt me. Nou het slechte nieuws. Er is niks wat jullie kunnen fotograferen. Tegen de achtermuur staat een soort krat, maar daar kun je nooit een replica van maken. Ik ga nog even rondkijken, maar als dit een bommenmakerij is, kun je boter op m’n reet smeren en me een beschuitje noemen.’

Op de radio klonk een tweede stem. ‘Zwarte taxi rijdt noordwaarts.’

Danny fronste. Hij vond het raar: je wordt helemaal van Hereford naar Londen geslept, en de hele operatie blijkt voor niets te zijn. Hij streek een paar regendruppels van zijn voorhoofd met zijn mouw en ging op weg naar de bestelwagen van de technische rechercheurs. Ze zouden de garagebox toch vanbinnen willen zien, en dan moest Danny hen begeleiden. Maar de klus bleek op meer dan één manier een mislukking.

Hij had nog maar drie meter afgelegd toen hij bleef staan. Op de radio barstte Spuds stem los. ‘Wel goddomme...’

‘Wat is er?’ vroeg Danny bevelend en plotseling gespannen.

‘Dat krat waar ik het over had? Zit tot aan m’n knieën vol pakjes poeder. En volgens mij is het geen Persil.’

Meteen daarop hoorde Danny de tweede stem weer. ‘Nog een zwarte taxi, rijdt zuidwaarts.’

Hij verstarde en speurde de straat in beide richtingen af.

Zwarte taxi's?

Waarom waren er in godsnaam twee zwarte taxi's op weg naar een rij verlaten garageboxen en ongebruikte spoorwegbogen waar geen passagiers op te halen of af te zetten waren?

Toen viel het kwartje. De veiligheidsdiensten waren niet de enigen die zich van zwarte taxi's bedienden om zich onopvallend door Londen te verplaatsen.

Hij rende terug naar de garagebox die Spud aan het onderzoeken was en riep door de deur die op een kier stond: ‘Hé maat, weet je zeker dat je geen bewakingsapparatuur in werking hebt gezet?’

‘Er is hier helemaal niks,’ riep Spud terug. Zijn stem weergalmde een beetje in de box. ‘We zullen hier sneller weg zijn dan je –’

‘Spúd,’ onderbrak Danny hem. ‘Heb je de deurposten wel gecontroleerd voordat je naar binnen ging?’

Stilte.

Toen mompelde Spud bijna onhoorbaar: ‘Shit.’

Danny aarzelde geen moment. Hij haalde een Maglite zo dun als een potlood uit zijn binnenzak en stapte de garagebox binnen. Hij richtte de felle witte lichtstraal op de kier waar de hengsels van de deur zaten. Onmiddellijk zag hij het: een zilverkleurige strip, misschien van aluminiumfolie, die het licht van de zaklantaarn weerkaatste, en een dunne draad die van het folie naar het donkere plafond van de bergruimte liep.

‘Zet Karen Macshane maar uit je hoofd,’ zei Danny, met een onnatuurlijk kalme stem. ‘De eigenaren van dat poeder zijn onderweg.’ Hij trok zijn sig uit de holster, laadde hem door en schakelde zijn radio weer in. ‘Barker, Ripley, we krijgen gezelschap. Twee zwarte taxi's. Ga er maar van uit dat ze gewapend zijn. Alle anderen, hou jullie erbuiten. Ik herhaal, hou jullie...’

Voordat hij zijn zin kon afmaken klonk het geluid van gierende banden.

‘Spud!’ riep hij. Maar Spud stond maar een paar meter van hem vandaan en stapte van achter in de garagebox naar hem toe, met zijn nachtzichtbril op zijn voorhoofd en zijn sig doorgeladen. Ze gingen met hun rug tegen de muur staan, knikten naar elkaar en sprongen met een zwaai de straatstenen op.